

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

18 iulie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
președinte
judecători

GORDILĂ Nicolae
CATAN Liliana
GUZUN Ion

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procurorul în procuratura de circumscripție Chișinău, Devder Djulieta, prin care se solicită casarea parțială a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 aprilie 2018, în cauza penală privindu-l pe

MARIȚOI Maxim XXXXX, născut la XXXXX,
originar și domiciliat în XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 29.06.2017 – 05.12.2017;

Instanța de apel: 20.12.2017 – 04.04.2018;

Instanța de recurs: 14.06.2018 – 18.07.2018.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 06 decembrie 2017, adoptată în conformitate cu art. 364¹ Cod de procedură penală, în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, Marițoi M. a fost recunoscut vinovat și condamnat în temeiul art. 287 alin.(1) Cod penal la 1 an închisoare.

Potrivit prevederilor din art. 89 alin. (2) lit. a) și 90 alin. (1) Cod penal, s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoarea pe un termen de probațiune de 1 an și 6 luni.

Cererea acuzatorului de stat privind încasarea sumei de 320 lei din contul lui Marițoi M. în beneficiul bugetului de stat, a fost respinsă, ca nefondată.

Acțiunea civilă înaintată de Rotaru A. privind încasarea prejudiciului material și moral cauzat prin infracțiune a fost admisă în principiu, urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor convenite să hotărască instanța în ordinea procedurii civile.

2. Baza factologică reținută de prima instanță constă în aceea că, Marițoi M., la 11 mai 2017, aproximativ la ora 18:20, aflându-se într-un loc public, în curtea blocului de locuit din mun. Chișinău, str. Doina și Ion Aldea-Teodorovici 11/2, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările lor prejudiciabile, dorind și admițând în mod conștient survenirea acestor urmări, încălcând grosolan ordinea publică

și cu aplicarea violenței asupra persoanelor, în scopuri huliganice, l-a numit pe Rotaru A. cu cuvinte necenzurate, amenințându-l cu aplicarea violenței fizice, iar ulterior a aplicat în privința acestuia mai multe lovituri cu pumnii în regiunea capului și feței, cauzându-i ultimului edem al țesuturilor moi cu suprafața echimotică și echimoze la nivelul feței, care conform concluziilor din raportul de expertiză medico-legală nr.1285/D din 15 iunie 2017, se califică ca vătămare neînsemnată.

Având în vedere starea de fapt expusă supra, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că, *în drept*, faptele inculpatului întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (1) Cod penal, huliganism, adică *acțiunile intenționate care încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanelor sau de amenințarea cu aplicarea unei asemenea violențe*.

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare în termenul și modul prevăzut de art. 401-402 Cod de procedură penală, a fost atacată cu apel de către procuror, care a solicitat casarea parțială a acesteia, rejudecarea cauzei cu stabilirea în privința inculpatului a unei pedepse mai aspre, sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis și cu admiterea cererii privind încasarea din contul acestuia în beneficiul statului a cheltuielilor de judecată în mărime de 320 lei.

În motivarea cererii, apelantul a invocat că instanța de fond a calificat corect acțiunile inculpatului, dar incorect i-a aplicat acestuia pedeapsa neluând în considerație criteriile de individualizare a pedepsei prevăzute de art.75 Cod penal. Apelantul a invocat că pedeapsa este prea blândă, întrucât inculpatul a fost anterior condamnat prin sentința Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 22.12.2011, în baza art.217 alin.(3) lit. c) Cod penal, la 2 ani și 8 luni închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probațiune de 2 ani, totuși pe cale corijării nu a stat, iarăși a comis o altă infracțiune. Totodată, procurorul a solicitat încasarea de la inculpat în beneficiul statului a sumei de 320 de lei, cu titlu de cheltuieli judiciare pentru efectuarea expertizei judiciare, cerință bazată pe prevederile art.227 și 229 Cod de procedură penală.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 aprilie 2018, apelul procurorului a fost respins, ca nefondat, cu menținerea sentinței în vigoare.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a menționat că, starea de fapt și de drept constatată de prima instanță concordă cu circumstanțele stabilite și probele administrate, relevate în cuprinsul sentinței. Sentința cuprinde elementele definiției condamnării prevăzute de art. 364/1 alin. (7) Cod de procedură penală. Concluzia primei instanțe privind calificarea infracțiunii este corectă, prin determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite de inculpat și semnele componenței de infracțiune prevăzută de art. 287 alin. (1) Cod penal.

Concomitent, instanța de apel a menționat că sentința este contestată de către procuror în partea individualizării pedepsei și privind respingerea încasării de la Marițoi M. a cheltuielilor judiciare în sumă de 320 lei, însă ambele critici sunt neîntemeiate.

În acest sens, instanța a relevat că, sancțiunea pentru comiterea infracțiunii de art.287 alin.(1) Cod penal prevede pedeapsa cu amendă în mărime de la 550 la 1050 de

unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 180 la 240 de ore, sau cu închisoare până la 3 ani. Conform art.16 alin. (3) Cod penal, infracțiunea dată este una mai puțin gravă.

În speță, prima instanță corect a reținut ca circumstanță atenuantă - art.76 alin.(1) lit. g) Cod penal - ilegalitatea sau imoralitatea acțiunilor victimei care au provocat infracțiunea, la comiterea infracțiunii au contribuit și acțiunile victimei înainte de comportamentul infracțional al inculpatului Marițoi M. La fel, prima instanță a conchis corect de a nu reține în calitate de circumstanță atenuantă recunoașterea vinovăției or, judecarea cauzei a avut loc în baza probelor administrate la faza urmăririi penale, care are ca premiză recunoașterea faptelor indicate în rechizitoriu. Nu au fost reținute temeieri de liberare de răspundere penală a inculpatului în baza art.53 Cod penal. La fel, nu au fost stabilite circumstanțe agravante.

În același context, s-a reținut că prin sentința Judecătorei Buiucani, mun. Chișinău din 22.12.2011, Marițoi M. a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 217 alin.(3) lit. c) Cod penal și i-a fost aplicată pedeapsa cu închisoarea pe un termen de 2 ani și 8 luni, executarea pedepsei fiind suspendată condiționat pe un termen de probațiune de 2 ani. Reieșind din revendicarea MAI anexată la dosar, rezultă că, în privința lui Marițoi M. au existat și alte cauze penale, care ulterior au fost încetate pe motive de nereabilitare, însă în privința cărora - *antecedentele penale sunt stinse*.

Astfel, antecedentele penale apărute în defavoarea inculpatului în urma condamnării sale prin sentința din 22.12.2011, erau stinse la momentul comiterii faptei indicate în prezenta decizie, motiv pentru care, nu este incidentă circumstanța agravantă stabilită de art.77 alin.(1) lit. a) Cod penal, contrar afirmației părții acuzării.

Prin urmare, având în vedere circumstanțele enunțate, ținând cont de principiile generale de aplicare a pedepsei din art.61 alin.(2) Cod penal, reieșind din caracterul infracțiunii, care potrivit prevederilor art.16 alin.(3) Cod penal este una mai puțin gravă, de limitele pedepsei prevăzute de art.287 alin.(1) Cod penal și de noile limite de pedeapsă stabilite de art.364¹ alin.(8) Cod de procedură penală, de faptul că, inculpatul a fost provocat la comiterea infracțiunii de către partea vătămată Rotaru A., ceea ce s-a manifestat prin numirea inculpatului și a prietenei acestuia - Cojocaru N., cu cuvinte necenzurate și îmbrâncirea acestora în timp ce stăteau îmbrățișați, ținând cont că, inculpatul și-a recunoscut vina și s-a căit de cele comise, dar având în vedere că, dînsul a comis anterior alte infracțiuni, la materialele cauzei nu există probe care ar atesta că, pedeapsa cu închisoare nu ar duce la corectarea inculpatului, Colegiul a considerat că, prima instanță corect i-a aplicat lui Marițoi M. pedeapsa.

În acest context, ținând cont de faptul că, inculpatul are antecedente penale stinse și nu a executat vreo pedeapsă în penitenciar, având în vedere circumstanța atenuantă stabilită în cauză și rolul părții vătămate la crearea premiselor de comitere a infracțiunii, dat fiind că, introducerea inculpatului Marițoi M. în mediul penitenciar la vârsta pe care o are, ar fi în măsură să conducă la cultivarea urii sale față de ordinea de drept și ar afecta iremediabil dezvoltarea sa socială, prin urmare corect s-a conchis că, suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoarea stabilite lui Marițoi M., va oferi

protecție intereselor societății și va evita consecințele negative ale izolării de societate a vinovatului.

În ceea ce privește cerința acuzatorului de stat privind încasarea de la inculpat în beneficiul statului a sumei de 320 de lei cu titlu de cheltuieli judiciare pentru efectuarea expertizei medico-legale nr.1285/D din 15.06.2017, s-a reținut că, legiuitorul a stipulat expres în art. 229 alin. (2) Cod de procedură penală, că, instanța de judecată *poate* obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, fapt care denotă caracterul permisiv al normei legale respective. Mai mult, în context, Colegiul penal reiterează că, suportarea cheltuielilor respective de către stat constituie o obligație pozitivă a acestuia, în sensul prevederilor CEDO.

Drept urmare, în cazurile când expertiza a fost dispusă de către organul de urmărire penală, plățile necesare pentru efectuarea expertizei vor fi achitate din contul mijloacelor bănești ale bugetului de stat, iar în speță, expertiza de constatare a faptului consumului de alcool a fost ordonată de către organul de urmărire penală, aceasta fiind o acțiune procesuală ce ține de administrarea probatoriului și formularea învinuirii, acțiuni care sunt puse în sarcina părții acuzării.

6. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, procurorul o contestă cu recurs ordinar, prin care solicită casarea parțială a acesteia, cu remiterea cauzei la rejudecare în partea individualizării pedepsei și încasării cheltuielilor judiciare de la inculpat.

În motivarea recursului, se menționează că decizia instanței de apel este pasibilă casării, deoarece nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția. Recurentul indică că cheltuielile judiciare în cuantum de 320 lei au fost suportate de stat pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal și urmează a fi încasate de la inculpat. Soluția instanței de apel, prin care s-a dispus neîncasarea cheltuielilor de judecată, contravine normelor procesual-penale în vigoare, în particular avându-se în vedere art. 227 alin. (1) – (3) și art. 229 alin. (1) Cod de procedură penală.

De asemenea, partea acuzării consideră că, instanța de apel, verificând cauza sub aspectul legalității pedepsei penale, urma să dea răspuns dacă aceasta a fost aplicată de către instanța de fond în limitele prevăzute de lege, să țină cont de toate prevederile ce reglementează pedeapsa penală, individualizarea pedepsei, precum și alte criterii ce țin de tratamentul juridic penal.

La caz, se afirmă că ambele instanțe nu au acordat deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal, *în speță, incorect s-a ajuns la concluzia stabilirii unei pedepse non-privative de libertate*, nu s-a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite de inculpat, de persoana celui vinovat, care anterior a fost judecat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

Pe lângă cele expuse, procurorul a invocat necesitatea încasării de la inculpat în beneficiul statului a cheltuielilor judiciare suportate în legătură cu efectuarea expertizei judiciare în sumă de 320 lei.

Potrivit prevederilor art. 227 alin. (1) Cod de procedură penală cheltuielile judiciare sunt cheltuielile, suportate potrivit legii pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului

penal. Potrivit alin. (3) a aceleiași norme, cheltuielile judiciare se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate. Totodată, legislatorul a expus suficient de clar în art. 229 Cod de procedură penală obligativitatea suportării cheltuielilor judiciare de către condamnat.

Se remarcă că efectuarea cheltuielilor de judecată într-o cauză penală este provocată de săvârșirea infracțiunii, care evident impune desfășurarea urmăririi și a judecării cauzei pentru aplicarea legii penale celui ce a comis-o, ca urmare, cheltuielile judiciare sunt imputabile inculpatului condamnat pentru săvârșirea infracțiunii, temeiul juridic fiind fapta sa infracțională, deoarece fără săvârșirea infracțiunii astfel de cheltuieli nu s-ar fi efectuat.

Mai mult, se relevă că, prin Legea nr. 316 din 22.12.2017 (publicată în Monitorul Oficial nr.40-47/108 din 09.02.2018), alin. (2) din art. 143 Cod de procedură penală a fost abrogat - prin ce se atestă intenția legiuitorului, de a pune cheltuielile judiciare în sarcina inculpatului.

Potrivit prevederilor alin. (1) art. 3 Cod de procedură penală în desfășurarea procesului penal se aplică legea care este în vigoare în timpul urmăririi penale sau al judecării cauzei în instanța judecătorească. Trecerea cheltuielilor judiciare în contul statului intră în contradicție și cu prevederile art. 16 alin. (2) din Constituția Republicii Moldova, prin care se indică că *toți cetățenii R. Moldova sunt egali în fața legii și a autorităților publice*, iar banii cheltuiți de stat în urma acțiunilor infracționale a făptașului, care este recunoscut vinovat în modul stabilit de lege, sunt bani publici ce revin din contribuțiile cetățenilor.

De asemenea, alin. (1) art. 1398 Cod civil, prevede obligarea reparării prejudiciului patrimonial cauzat prin acțiuni sau omisiuni, de cel care acționează față de altul în mod ilicit, cu vinovăție este obligat să repare prejudiciul patrimonial.

Generalizând experiența statelor europene la acest capitol (Germania, Estonia, Letonia, România), unde lucrurile stau altfel, practicile în domeniu la toate etapele unui proces penal, pun sarcina achitărilor pe seama persoanei care a săvârșit infracțiunea și nu pe umerii contribuabililor onești. Astfel, experiența europeană presupune virarea sumelor necesare pentru avansarea cheltuielilor judiciare către bugetul organelor de drept pentru ca, în cele din urmă, acestea să fie achitate de persoana recunoscută vinovată de comiterea infracțiunii.

În drept, recurentul își întemeiază cererea pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procuror, în baza materialelor din dosar și raportat la criticele recurentului, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestuia, pentru următoarele motive.

În drept, soluția de inadmisibilitate a recursului depus de procuror se întemeiază, pe dispoziția art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, potrivit căreia instanța examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că cererea este vădit neîntemeiată.

Analizând criticele expuse de procuror, se constată că acesta contestă decizia instanței de apel preponderent din două considerente: în opinia lui, instanța eronat nu a încasat cheltuielile judiciare de la Marișoi M. în cuantum de 320 lei și a menținut soluția de individualizare greșită a pedepsei stabilite ultimului de către prima instanță pentru comiterea infracțiunii de huliganism.

Verificând actele cauzei, raportat la alegațiile procurorului, instanța de recurs consemnează că cele avansate de recurent nu și-au găsit confirmarea, iar soluția adoptată pe marginea acestei spețe de către instanța de apel, de altfel și de prima instanță în partea neîncasării cheltuielilor judiciare și individualizării pedepsei, este legală, întemeiată și urmează a fi menținută integral.

Prin urmare, Colegiul penal găsește vădit nefondată revendicarea procurorului în partea ce ține de pretinsa încălcare admisă de instanța de apel, prevăzută de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, privitor la neîncasarea cheltuielilor judiciare din contul inculpatului pentru efectuarea expertizei judiciare, dat fiind că, în dispoziția art. 143 alin. (1) Cod de procedură penală, este stipulat expres că expertiza se dispune și se efectuează în mod obligatoriu pentru constatarea circumstanțelor enumerate în aliniatul nominalizat, inclusiv și în cazul când prin alte probe nu poate fi stabilit adevărul.

În situația când efectuarea expertizei a fost dispusă de către organul de urmărire penală sau de către instanța de judecată la solicitarea acuzatorului de stat, plățile necesare pentru efectuarea acesteia urmează a fi achitate din contul mijloacelor bănești ale bugetului de stat, nu din contul inculpatului, după cum pretinde recurentul.

O atare prevedere legală expresă se conține în dispoziția art. 75 alin. (3) din Legea nr. 68 din 14 aprilie 2016 cu privire la expertiza judiciară și statutul expertului judiciar, unde este stipulat că, în cauzele penale, cheltuielile pentru efectuarea expertizei sunt suportate de către ordonatorul expertizei judiciare din bugetul alocat, cu excepția cazurilor prevăzute la art.142 alin.(2) din Codul de procedură penală. Excepția despre care ne relevă legiuitorul cuprinsă în art. 142 Cod de procedură penală, nu este incidentă cauzei date.

Din actele cauzei, se constată că, la 16 iunie 2017 de către Centrul de Medicină Legală pe lângă Ministerul Sănătății al Republicii Moldova a fost întocmit raportul de expertiză judiciară nr. 1285/D din 15 iunie 2017, conform căruia la Rotaru A. s-a constatat: edem al țesuturilor moi cu suprafața echimotică și echimoze la nivelul feței, care au putut fi cauzate în rezultatul acțiunii traumatice a unui corp contodont dur, posibil în timpul și circumstanțele indicate, care se califică ca vătămare neînsemnată.

Raportul de expertiză judiciară nominalizat supra a fost efectuat în temeiul ordonanței din 08 iunie 2017, emisă de către OUP al SUP a IP Buiucani, inspector Bîcu A., pe cauza penală nr. 2017030954. (f.d. 31)

Prin urmare, corect instanțele de fond au statuat că, plata pentru efectuarea acestor acțiuni procesuale, în sumă totală de 320 lei, urmează a fi încasată din contul bugetului de stat, dar nu a inculpatului, întrucât o acoperire legală în acest sens nu există la moment.

Prin alte cuvinte, atît normele procesual-penale relevante cauzei, cuprinse în art. 227 – 229, precum și cele din Legea specială nr. 68/2016 amintită supra, stabilesc că

responsabilul pentru achitarea plăților încasate de la stat în folosul organelor îndrituite cu efectuarea expertizelor judiciare, sunt ordonatorii unor atare acțiuni procesuale.

Din ansamblul considerentelor care preced, rezultă că cheltuielile judiciare suportate pentru instrumentarea acestei cauze urmează a fi acoperite din bugetul de stat, acestea neputând face obiectul unei rambursări din partea inculpatului, în cazul în care ultimul nu le-a ordonat.

Mai mult, Colegiul explică procurorului că este greșită și nefondată alegația acestuia precum că, prin modificările efectuate prin Legea nr. 316 din 22.12.2017 (*publicată în Monitorul Oficial nr.40-47/108 din 09.02.2018*), legislatorul și-a exprimat intenția de a pune în sarcina inculpatului recuperarea cheltuielilor judiciare, or prin abrogarea alin. (2) din art. 143 Cod de procedură penală și lăsarea în vigoare a celorlalte dispoziții din art. 227 – 229 Cod de procedură penală, precum și a celor din art. 75 din Legea nr. 68/2016, se subliniază *in concreto* că, compensarea cheltuielilor judiciare pentru efectuarea expertizelor se face din contul celor care ordonează această acțiune procesuală, interpretarea extensivă în defavoare a legii procesual-penale este interzisă.

De asemenea, Colegiul penal consideră că, nu sunt incidente prezentei cauze afirmațiile recurentului despre prevederile din alin. (1) al art. 1398 Cod civil, unde se stipulează că, cel care acționează față de altul în mod ilicit, cu vinovăție, este obligat la repararea prejudiciului patrimonial cauzat prin acțiunile sau omisiunile sale, acest institut se referă la soluționarea acțiunii civile și nu la încasarea cheltuielilor judiciare.

Vizavi de cele evidențiate de procuror privind experiența statelor europene, la capitolul recuperării cheltuielilor suportate pentru instrumentarea unei cauze penale, din contul inculpatului, în sarcina căruia a fost reținută culpa procesuală s-au materială (Germania, Estonia, Letonia, România), Colegiul notează că, statele nominalizate prevăd expres în legislație o atare modalitate de recuperare, iar în legislația autohtonă aceasta nu se regăsește.

În ceea ce privește criticile recurentului referitoare la greșita individualizare a pedepsei în privința inculpatului, Colegiul reține că la etapa judecării apelului, procurorul a formulat pretenții similare celor expuse în recurs despre faptul că lui Marițoi M. urmează a-i fi stabilită o pedeapsă privativă de libertate, cu executarea acesteia în penitenciar.

Prin urmare, față de cele ce preced, se relevă că instanța de apel corect a consemnat că scopul pedepsei penale exclamat în art. 61 Cod penal de legislator, se materializează în măsura de constrângere statală și mijlocul de corectare și reeducare aplicat în privința condamnaților, care urmărește restabilirea echității sociale, corectarea infractorilor, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea acestora, cât și a altor persoane. Ca măsură de constrângere, pedeapsa are pe lângă scopul său represiv și o finalitate de exemplaritate, în ce privește comportamentul făptuitorului.

La caz, prima instanță a ținut seama de rigorile legii în acest sens și i-a stabilit inculpatului o pedeapsă echitabilă și proporțională faptei săvârșite de Marițoi M., având în vedere toate circumstanțele comiterii infracțiunii, persoana inculpatului, comportamentul părții vătămate etc. Soluția primei instanțe, a fost menținută integral și

de către instanța de apel, care în partea descriptivă a deciziei a consemnat că: „ ... *sanctiunea stabilită pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art.287 alin.(1) Cod penal prevede pedeapsa cu amendă în mărime de la 550 la 1050 de unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 180 la 240 de ore, sau cu închisoare până la 3 ani. Conform art.16 alin. (3) Cod penal, infracțiunea dată este una mai puțin gravă.*

În speță, prima instanță a conchis corect de a reține circumstanța atenuantă prevăzută de art.76 alin.(1) lit. g) Cod penal - ilegalitatea sau imoralitatea acțiunilor victimei care au provocat infracțiunea, or la comiterea infracțiunii au contribuit și acțiunile victimei înainte de comportamentul infracțional al inculpatului Marițoi M.

Nu au fost reținute temeiuri de liberare de răspundere penală a inculpatului în baza art.53 Cod penal. La fel, nu au fost stabilite circumstanțe agravante.

În același context, s-a reținut că prin sentința Judecătorei Buiucani, mun. Chișinău din 22.12.2011, Marițoi M. a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 217 alin. (3) lit. c) Cod penal și i-a fost aplicată pedeapsa cu închisoarea pe un termen de 2 ani și 8 luni, executarea pedepsei fiind suspendată condiționat pe un termen de probațiune de 2 ani. Reieșind din revendicarea MAI anexată la dosar, rezultă că, în privința lui Marițoi M. au existat și alte cauze penale, care ulterior au fost încetate pe motive de nereabilitare, însă în privința cărora - antecedentele penale sunt stinse.

Prin urmare, având în vedere circumstanțele cauzei elucidate supra, ținând cont de principiile generale de aplicare a pedepsei din art.61 alin.(2) Cod penal, reieșind din caracterul infracțiunii, care potrivit prevederilor art.16 alin.(3) Cod penal este una mai puțin gravă, de limitele pedepsei prevăzute de art.287 alin.(1) Cod penal și de noile limite de pedeapsă stabilite de art.364¹ alin.(8) Cod de procedură penală, de faptul că, inculpatul a fost provocat la comiterea infracțiunii de către partea vătămată Rotaru A., ceea ce s-a manifestat prin numirea inculpatului și a prietenei acestuia - Cojocar N., cu cuvinte necenzurate și îmbrâncirea acestora în timp ce stăteau îmbrățișați, ținând cont că, inculpatul și-a recunoscut vina și s-a căit de cele comise, dar având în vedere că, dînsul a comis anterior alte infracțiuni, la materialele cauzei nu există probe care ar atesta că, pedeapsa cu închisoare nu ar duce la corectarea inculpatului, Colegiul penal consideră că, prima instanță a conchis just și echitabil că, în privința inculpatului Marițoi M. este rațională aplicarea unei pedepse privative de libertate .... cu suspendarea condiționată a executării acesteia pe un termen de probă de 1 an și 6 luni.”

Trasarea concluziei precitate, în opinia Colegiului penal, a avut la bază argumente temeinice și relevante, care cad sub incidența nemijlocită a circumstanțelor de fapt a cauzei și se mențin în vigoare pînă în prezent.

Totodată, instanța de recurs explică recurentului că, este prerogativa instanței de judecată să aprecieze dacă scopul pedepsei poate fi atins prin aplicarea unei pedepse non-privative de libertate sau de altă categorie, iar în formarea acestei convingeri, instanța de judecată urmează să țină cont de totalitatea condițiilor expres prevăzute de lege, care au fost luate în considerare în speță.

Pe cale de consecință, instanța de recurs reiterează că motivarea pe care instanța de

apel a formulat-o o acceptă și pentru a evita repetări inutile o însușește, fapt ce vine în corespundere și cu jurisprudența CtEDO, care în pct. 37) a hotărârii în cauza *Albert vs. România din 16.02.2010* a indicat că art. 6 §1 din Convenție deși obligă instanțele să-și motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument în parte, cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale, fapt ce determină inutilitatea expunerii lor repetate în prezenta decizie.

Prin urmare, constatând că motivele invocate de recurent, așa cum au fost formulate, nu se circumscriu cazului de casare prevăzut de dispozițiile legale în materie și că instanța de apel a făcut o corectă aplicare a legii, criticile procurorului din această perspectivă devin neîntemeiate.

Având în vedere acestea, instanța de recurs conchide că, în prezenta cauză nu se constată admiterea erorilor de drept semnalate de procuror și prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, iar la judecarea acestei cauze în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art. 227-229, 414-419 Cod de procedură penală și a pronunțat o hotărâre legală și întemeiată, neexistând vreun temei pentru admiterea recursului în sensul declarat.

8. În temeiul art. 432 alin. (1) – (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în procuratura de circumscripție Chișinău, Devder Djulieta, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 aprilie 2018, în cauza penală privind-l pe Marițoi Maxim XXXXX, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 15 august 2018.

Președinte

GORDILĂ Nicolae

Judecător

CATAN Liliana

Judecător

GUZUN Ion